

Θέμα 21ο: Σάββατο 22 / Κυριακή 23 Μαρτίου 2025

Ο ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ

Εισαγωγή

Πόσες ώρες μπορεί να αντέξει στο τρέξιμο ένας καλός δρομέας;

- Εξαρτάται. Και πόσα χιλιόμετρα μπορεί να τρέξει την ώρα; Δέκα; Δεκαπέντε;
- Ίσως και περισσότερο! Σήμερα θα σας διηγηθώ για έναν δρομέα, που έτρεχε συνέχεια 38 χρόνια! Το φαντάζεστε; έτρεχε ολόκληρο το 24ωρο! Θα έτρεξε λοιπόν εκατομμύρια χιλιόμετρα! Και αυτός ο δρομέας ήταν ένας... παράλυτος! Απίστευτα πράγματα! Θα μου πείτε.

Και όμως παιδιά! Ο δρόμος της υπομονής είναι πολύ πιο μακρινός και πολύ πιο δύσκολος! Και τον έτρεξε ο παράλυτος αυτός δρομέας επί 38 ολόκληρα χρόνια. Μέρα - νύχτα ασταμάτητα.

Ας σας διηγηθώ, όμως, αυτή την ιστορία. Μας την κάνει γνωστή ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο 4ο ιερό Ευαγγέλιο, κεφ. ε' 1-15. Πρόκειται για ένα θαύμα που έκανε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός σε αυτόν τον Παράλυτο.

Διήγηση

Ήταν, όπως αποδείχθηκε, ένα παιδί ατίθασο. Αντιδραστικό. Από μικρό ήθελε να κάνει πάντα το δικό του! Συμβουλή δεν άκουγε ποτέ. Μήτε γονείς, μήτε δασκάλους, ούτε το θείο Νόμο υπολόγιζε. Ξέφυγε. Γυρνούσε με τις άταχτες παρέες του μέρα - νύχτα. Κι όσο μεγάλωνε, τόσο και πιο σοβαρές γίνονταν οι παρεκτροπές του. Ξενύχτια. Φαγοπότια. Μεθύσια! Αμαρτίες διάφορες! Ωσπου ήρθαν οι συνέπειες. «Μισθός της αμαρτίας» του ήταν να αρρωστήσει βαριά. Παρέλυσε. Οι φίλοι τον παράτησαν. Οι γονείς του; Δεν τους είχε ποτέ υπολογίσει. Ίσως και να είχαν πεθάνει από τη θλίψη τους. Κάποιοι τον σήκωσαν και τον απέθεσαν κοντά σε μια θαυματουργή δεξαμενή, που υπήρχε εκεί στα Ιεροσόλυμα. Δεν ενδιαφέρθηκαν πια!... Τι απέγινε;

Τα χρόνια κυλούσαν και είχε πάρει τον δρόμο του πόνου και του παράπονου, της ντροπής και της υπομονής. Εκεί ριγμένος. Μόνος και έρημος! Τι ήταν εκεί;

— Εκεί, στη βόρεια πλευρά του τείχους της Ιερουσαλήμ, πλάι στην πύλη που έβαζαν τα πρόβατα για τις θυσίες (την προβατική πύλη) υπήρχε μια πολύ μικρή λιμνούλα. Τόσο μικρή που την έλεγαν κολυμβήθρα και δεξαμενή. Και από το όνομα της πύλης, προβατική κολυμβήθρα. Της είχαν δώσει όμως κι ένα άλλο όνομα· Βηθεσδά, που σημαίνει ευσπλαχνία και τόπος ελέους! Γιατί;

Γιατί πραγματικά η μικρή εκείνη λιμνούλα, η Βηθεσδά, ήταν έλεος και ευσπλαχνία του Θεού για κάθε άρρωστο! Της είχε δώσει θεραπευτικές ιδιότητες, όπως και σε τόσες άλλες ιαματικές πηγές και νερά. Όμως, εδώ γινόταν κάτι το ιδιαίτερα θαυμαστό: Κάθε τόσο Άγγελος Κυρίου ανατάραζε τα νερά της και, όποιος άρρωστος έπεφτε πρώτος μέσα, γινόταν αμέσως καλά, από οποιαδήποτε αρρώστια κι αν έπασχε. Ο πρώτος! Γι' αυτό πλήθος πολύ διαφόρων αρρώστων, τυφλών, παράλυτων ήταν συναθροισμένο εκεί. Κάτω από πέντε στοές (ειδικά υπόστεγα) περίμεναν όλοι να ταραχτεί το νερό. Κι ο καθένας προσπαθούσε να μπει πρώτος! (Κάποιοι είχαν και συνοδούς).

Πόσοι και πόσοι δεν θεραπεύτηκαν μέσα στα χρόνια! Έρχονταν άρρωστοι κι έφευγαν γεροί και χαρούμενοι! Μόνο ο παραλυτικός μας μετρούσε τον δρόμο του χρόνου με μόνο σύντροφο τη μεταμέλεια και την υπομονή. Κανείς δεν τον πλησίαζε. Κανείς δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν. Να τον συμπονέσει. Να σταθεί για λίγο κοντά του. Να τον βοηθήσει να πέσει κι αυτός μια φορά πρώτος μέσα στο νερό. Κανείς! Και όμως πλήθη κόσμου πήγαιναν κι έρχονταν καθημερινά. «Πλήθος πολύ»! Κι ήταν τόσο φοβερή και βαριά η ερημιά του μέσα σε αυτό το πλήθος! Πόσο είχε μετανιώσει για τα περασμένα του λάθη! Αχ, γιατί από μικρός να μην είχε αγαπήσει τον δρόμο της αρετής! Τώρα η ψυχή του τραβούσε έρημη και μόνη τον μακρύ και τραχύ δρόμο της συμφοράς του! Τριανταοχτώ ολόκληρα χρόνια! Πόσες φορές δεν έριξε παρακλητικό το βλέμμα γύρω του! Μα, πονετική ματιά δε συνάντησε! Νύχτωνε, ξημέρωνε, με την ίδια πικρή γεύση του πόνου στην καρδιά του!...

Μα ξάφνου, άκου, δες! Κάποιος άγνωστος στέκεται μπροστά του! Του μιλά! Τον ρωτά! Άκου!

—«Θέλεις υγιής γενέσθαι»;

Αν θέλει!; Μα είναι δυνατόν να μη θέλει!; Όμως...

—«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω»! για να με ρίξει στο νερό, όταν ταραχτεί και μπαίνουν άλλοι πριν από μένα!...

—Σήκω! Πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα!

Τι προσταγή είναι αυτή;! Ακούει καλά;! Ναι. Ακούει καλά! Μια δύναμη τον πλημμυρίζει! Πόδια, χέρια του σαλεύουν! Πετάγεται όρθιος. Στηρίζεται στα πόδια του! Νιώθει γερός! Σηκώνει το κρεβάτι του στους ώμους! Μα!... Μέσα στο σάστισμα και τη χαρά του κοιτάζει δεξιά - αριστερά... Πού είναι ο άνθρωπος που του δωσε τη θαυματουργική προσταγή; Να πέσει στα πόδια Του! Να τον ευχαριστήσει; Κόσμος πολύς τον έχει περικυκλώσει με θαυμασμό, με περιέργεια, με απορία! Εκείνος όμως, ο Ιατρός του, που του θεράπευσε το σώμα και του αλάφρωσε την ψυχή, δεν είναι! Έφυγε αθόρυβα! Απομακρύνθηκε σιωπηλά!... Ξεκίνησε κι αυτός, με το κρεβάτι στους ώμους του, να φύγει. Έγνοια του να βρει τον Ευεργέτη του.

—Ε! πού πας, εσύ, με το κρεββάτι στους ώμους; ακούει γύρω του κάποιες φωνές μοχθηρές. Σήμερα είναι Σάββατο. Κι ο Νόμος ορίζει αργία! Δεν επιτρέπεται να σηκώνεις και να κουβαλάς το κρεββάτι σου.

—Μα! απαντά σαστισμένος και έκπληκτος ο πριν παράλυτος, Εκείνος που με έκανε καλά μου είπε· «Αρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει».

—Και ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός, που είπε τέτοιο πράγμα; τον ξαναρώτησαν θυμωμένοι.

Τι όμως να τους απαντήσει, αφού δεν ήξερε το όνομά Του; Αφού ο Μεγάλος Ιατρός του απομακρύνθηκε αθόρυβα, μην περιμένοντας ευχαριστίες και θαυμασμούς;

—Δεν ξέρω, θα τους είπε.

Πέρασαν μέρες. Ο θόρυβος για το θαύμα καταλάγιασε. Λίγο - πολύ ατόνισε και ο θυμός των Ιουδαίων. Ο θεραπευμένος όμως άνθρωπος όλο θυμάται τον Ευεργέτη του. Δοξολογεί τον Θεό για την ανεκτίμητη ευεργεσία. Βρίσκεται στον Ναό. Και να! Κάποιος σταματά πάλι μπροστά του. Είναι Εκείνος! Τον αναγνωρίζει. Φαίνεται ότι θέλει ακόμα κάτι πολύ σοβαρό να του πει. Κι άκου·

—Κοίταξε, τώρα έχεις γίνει καλά! Πρόσεξε, λοιπόν, να μην ξαναμαρτήσεις· για να μη σου συμβεί τίποτε χειρότερο! Τον συμβουλεύει με γλυκύτητα! (Ιω. ε' 14).

Κατάλαβε ο άνθρωπος! Είχε μπροστά του τον Ευεργέτη του! Τον Ιησού! Πώς να περιγράψουμε τις εκδηλώσεις της ευγνωμοσύνης του! Καταλαβαίνει πολύ καλά το νόημα των λόγων Του. «Μηκέτι αμάρτανε»! Και έτσι ήταν. Είχε αμαρτήσει. Από δικό του φταίξιμο ήταν άρρωστος! Τώρα όμως θα αγωνιστεί. Οχι· δε θέλει να ξαναπέσει στην αμαρτία. Του το είπε και τούτο ο Μεγάλος Ιατρός της αρρώστιας του (ψυχής και σώματος)· Θα σου συμβεί άλλο χειρότερο, αν ξαναπάρεις της αμαρτίας τον δρόμο!... Τρέχει με χαρά και ενθουσιασμό. Βρίσκει τους Ιουδαίους που τον είχαν ρωτήσει. Και νομίζοντας πως αυτό θα δώσει και σε εκείνους χαρά, τους λέει·

—«Ιησούς εστιν ο ποιήσας με υγιή»!

Μα οι Ιουδαίοι δε χάρηκαν! Αντίθετα! Και ποιος να το φανταστεί! Από εκείνη την ημέρα άρχισαν να θέλουν με φθόνο να συλλάβουν τον Κύριο και να τον θανατώσουν! Τάχα ότι δεν σέβεται την αργία του Σαββάτου!...

Μα ο Κύριος δεν εμποδίζεται από αυτό. Συνεχίζει το έργο της αγάπης Του ανάμεσα στους ανθρώπους. «Διήλθεν ευεργετών Και ιώμενος», μας πληροφορεί ο Ευαγγελιστής Λουκάς (Πράξ. ι' 38).

Συζήτηση

Βαθιές εντυπώσεις, μεγάλα μηνύματα, δυνατά συνθήματα και σκέψη για σταθερές αποφάσεις μας έδωσε η σημερινή μελέτη του θαύματος του Κυρίου μας στη Βηθεσδά.

Η αμαρτία είναι «αρρώστια της ψυχής». Κάποτε αρρωσταίνει και το σώμα εξ αιτίας της! Προσοχή!

Ο Χριστός είναι «ο Ιατρός τών ψυχών και των σωμάτων ημών». Ή μήπως εμείς δεν αρρωσταίνουμε;... Και εμείς αρρωσταίνουμε και οι συγγενείς και οι γνωστοί μας. Και βέβαια παίρνουμε τα φάρμακα, που θα δώσει ο γιατρός. Όμως, μήπως χρειάζεται με την ευκαιρία της αρρώστιας να κάνουμε και κάτι άλλο;

—Να σκεφτούμε μήπως φταίξαμε με κάποια παρακοή ή υπερβολή μας, σαν αυτές που αναφέραμε στην αρχή. Όστε να μην επαναληφθεί κάτι τέτοιο! Κι όταν κάποιες αρρώστιες στο περιβάλλον μας συνεχίζονται;

—Θα δείξουμε υπομονή. Και θα εμπιστευτούμε με όλη μας την καρδιά τον Μεγάλο Ιατρό μας! Σε Κείνον τίποτα δεν είναι αδύνατο!

Η Εκκλησία μας έχει για τις αρρώστιες μας και ιδιαίτερο άγιο Μυστήριο! Το άγιο Ευχέλαιο. Να, τι μας παραγγέλλει ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος στην Καθολική Επιστολή του: «Όταν κάποιος από σας είναι άρρωστος, προσκαλέστε τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας να προσευχηθούν γι' αυτόν και να τον αλείψουν με αγιασμένο λάδι στο όνομα του Κυρίου. Και η προσευχή αυτή, που θα γίνει με πίστη, θα σώσει τον άρρωστο...» (Καθ. Ιακ. ε' 14-15).

Ο Κύριος λοιπόν είναι κοντά μας. Πλάι στον καθένα που πονά και υποφέρει. Ας προστρέχουμε με εμπιστοσύνη σ' Αυτόν σε κάθε αρρώστια μας και θλίψη. Με ταπείνωση και συναίσθηση για όποια μας λάθη. Κι ας μην ξεχνάμε ότι βραβεύει την υπομονή! Το είδαμε καθαρά στην περίπτωση του παραλύτου της Βηθesda!

Όμως, παιδιά, ο Κύριος μας άφησε και το παράδειγμά Του. Γύρω μας υπάρχουν ψυχές ξεχασμένες στον πόνο τους. Ίσως και πολύ κοντά μας! Να ενδιαφερθούμε γι' αυτές. Να τους φέρουμε το μήνυμα για τον Σωτήρα μας Χριστό, που όλους μας παρακολουθεί και παραστέκει. Εκείνος είναι ο Μεγάλος Ιατρός και Συμπαραστάτης μας σε κάθε θλίψη. Να τους δώσουμε και ωραία βιβλία, που μιλούν για τον Χριστό και τον ανθρώπινο πόνο.

Να σας πω κι άλλα παραδείγματα; Ένα παιδί έσωσε τη μητέρα του από βέβαιο θάνατο με το «Ευχέλαιο» που παρακάλεσε να γίνει! Ένα άλλο έψελνε ωραίους ύμνους στη γιαγιά και στον παππού του, που ήταν ανήμποροι! Κάποιο τρίτο πήγαινε 2-3 φορές την εβδομάδα και συντρόφευε το ανάπηρο γειτονόπουλο, το καθισμένο στο αναπηρικό καροτσάκι. Του έλεγε ιστορίες για τον Χριστό· του μάθαινε τα τραγούδια του Κατηχητικού. Και πόσα ακόμα που δεν τα μαθαίνουμε ποτέ αλλά ο παντογνώστης Θεός τα γνωρίζει...

Σύνθημα: Εμπιστοσύνη στον Μεγάλο Ιατρό των ψυχών και των σωμάτων μας, τον Χριστό.